

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Protokolant : prot. sąd. Patrycja Rataj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kościanie Rafała Wojtysiaka

rozpoznał w dniu 31 maja 2016r.

sprawę **M. Z. (Z.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 kk. i art. 91 § 1 kk.

na skutek apelacji oskarżonego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 2 listopada 2015r.

w sprawie o sygnaturze II K 346/15

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze w tym opłaty za drugą instancję w kwocie 120 zł.

Anna Judejko

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kościanie, wyrokiem z dnia 2 listopada 2015 r. uznał oskarżonego M. Z. za winnego przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (k. 130).

Wyrok ten zaskarżył oskarżony w części co do kary, zarzucając jej rażącą niewspółmierność i wnosząc o warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby (k. 147).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku wykazała, że Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, a orzekając wziął pod uwagę wszystkie przeprowadzone dowody. Ocena materiału dowodowego nie budzi zastrzeżeń, albowiem nie wykracza poza ramy swobodnej ich oceny, jest dokładna i nie wykazuje błędów logicznych. Podkreślić przy tym także należy, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie było więc podstaw do ingerencji w treść wyroku z urzędu, zarówno z uwagi na treść art. 439 k.p.k., jak i art. 438 k.p.k., zwłaszcza że oskarżony nie kwestionował swojego sprawstwa i winy.

Odnosząc się natomiast do treści apelacji, należy przypomnieć, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (wyrok SN z 11.04.1985r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60). Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy więc do czynienia wówczas, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu wyroku argumentację odnoszącą się do wymiaru kary, zwłaszcza że w gruncie rzeczy wymierzona została w minimalnej możliwej wysokości (od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności). Zgodzić się również należało z Sądem I instancji, iż brak jest podstaw do zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary. Sąd Rejonowy słusznie uwypuklił uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa oszustwa. Dodać przy tym należy, że co prawda M. Z. przed popełnieniem osądzonego czynu był skazany tylko raz, za to za ciąg siedmiu przestępstw oszustwa oraz ciąg dwóch innych czynów przeciwko bezpieczeństwu internetowemu, a więc w sumie dziewięć przestępstw. Nowego czynu oskarżony dopuścił się w okresie próby, a w międzyczasie dokonał kolejnych czynów oszustwa, za które został skazany wyrokami Sądów Rejonowych w Bytomiu i J.. Argument, że oskarżony nie wchodził więcej w konflikt z prawem jest więc gołosłowny.

Fakt, że oskarżony wykonuje środki karne orzeczone wcześniej wyrokiem, zasługuje na aprobatę, jednak nie może mieć decydującego znaczenia przy wymiarze kary za kolejne przestępstwo. Zauważyć przy tym należy, że środki karne orzeczone wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2012 r. oskarżony zaczął wykonywać we wrześniu 2015 r., a więc w obliczu możliwości skazania za kolejny czyn i zostały w większości uiszczone po wydaniu zaskarżonego wyroku. To zaś poddaje w wątpliwość szczerą intencję oskarżonego i wskazuje raczej na chęć uzyskania korzystnego rozstrzygnięcia, a nie zadośćuczynienia za wyrządzoną (kilka lat wcześniej) szkodę. Nadto zaś, wykonywanie pracy nie uniemożliwia odbywania kary pozbawienia wolności, ponieważ istnieje możliwość złożenia wniosku o odbycie tej kary w warunkach dozoru elektronicznego.

Zgodzić się więc należy z Sądem Rejonowym, iż oskarżony nie ma szacunku do norm prawnych, jest niepoprawny, zaś jego postępowanie zarówno przed popełnieniem przestępstwa, jak i po nim wskazuje na negatywną prognozę kryminologiczną.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 3, mając na uwadze zasadę ponoszenia kosztów postępowania przez skazanego i nie znajdując podstaw do odstąpienia od niej.

SSO Anna Judejko